

Durmuş Hocaoğlu

Zorba'nın Dünyası

Yeniçağ, "Analiz", 01 Mayıs 2006, Pazartesi., s.08
"Analiz", Sıra No: 388; 2006-050; Mayıs-01

YENİÇAĞ

Hâtırlanacağı üzere, bir önceki yazımızda, Henry Kissinger'in, günümüz şartlarının, klasik harp dönemlerinde olduğu gibi uzun süren harp protokollerine tahammül edemez bir hâle getirmesi hasebiyle, her egemen ülkenin, kendisini, gecikilmesi durumunda telâfi edilemez sonuçların ortaya çıkmasının kesinleşmiş olduğu bir tecâvüz karşısında görmesi durumunda "Önleyici Savaş" (Preemptive War) doktrinini uygulamasını prensip olarak kabûl ettiğini, ancak, "Eğer her ülke kendinde önleyici saldırı hakkını tanımlama hakkı görürse herhangi bir kuralın olmaması uluslararası karmaşa anlamına gelir." ifâdesiyle bir başka mecrâyâ kürek çekerek, ancak "bâzı belirli ülkeler" in bunu fiiliyatta kullanabileceklerini anlatmak istediğini ve "bâzı belirli ülkeler" in en başına da Amerika'yı yerleştirmiş olduğunu görmüştük. İmdi bu mantığa göre, teorik olarak bütün ülkelerin hükümlerleri yek diğerine eşit, yâni tamâmı "birinci" olmakla birlikte, pratikte, birisi "daha fazla egemen", yâni "birinciler içinde birinci" (prima intra pares) ve diğerleri "ve diğerleri" olmak üzere, dünyadaki egemen (hükümler) memleketler iki kısma taksîm olunmaktadırlar. Bu diskur, apaçık bir şekilde, "zor" un "zorbalık" ile hukukîleştirilmeye çalışılmasından başka bir şey değildir; öyleyse demek ki, aynı zamanda insan hakları çılgınlıklarının yeri göğü sarstığı günümüz, diğer yandan da zorbalığa küresel çapta hukukîlik statüsü kazandırılmaya çalışılan bir utanç ve ahlâksızlık çağıdır da.

Amerika da her zorba gibi, şu veya bu şekilde, zorbalığını zorbalık olmaktan çıkararak kabûl ettirmek isteyecektir; hukukîlikten kasıt da budur. İşete bu noktada, dünyadaki ülkelerin bu zorbalığa boyun eğmesi, ve fakat boyun eğmeden daha öte, zorbalığın hukukîleştirilmesine katkıda bulunması, zorbalığın kendisinden daha büyük bir utanç vesilesi olacak daha büyük bir ahlâksızlık nümûnesidir.

Nasıl oluyor bu iş? Kısaca şöyle: Birçok ülke bu büyük zorba güçle işbirliğine gitmesi durumunda payına düşeceklerin hesabına takılırken, zorbaya karşı olanların da handiyse tamâmı, muhtelif sebeplere binâen, Amerika'nın teker teker beherine nisbetle bâriz üstünlük arzeden iktisâdî ve askerî gücü karşısında kenara çekilmekte ve çatışmaya girmekten uzak durmaya çalışmaktadır; ancak hepsinin farkedemediği, veya farketse de tatbîkâta koymaya cesâret edemediği husus, büyük zorba karşısındaki ciddî bir ittifakın, O'nun işini bitirileceğidir ve Dünya'nın bu psiko-patolojik hâli, aslında, Amerika'nın gücünün de asıl kaynağını oluşturmaktadır.

Fakat Amerika bununla da yetinmemekte ve birçok teşebbüste bulunarak, dünyayı elinden geldiği nisbette daha fazla paralyze etmeye çalışmaktadır. Tipik bir psikolojik harekât olan bu teşebbüsler, birçok kanaldan birden yürütülmektedir. Bunlardan birisi, artık klasikleşmiş sayılması gereken, "Haydut Devlet" söylemidir; buna göre, bir kere bu lânetlenmiş sıfatla muttasıf kılınan bir devlet, Kissinger'in yukarıda sözünü ettiği, normal harp kaidelerinin tatbîki gerekmeyen, hattâ gerekmemesi gereken tehlikeli bir çeteden başkası değildir ve binâenaleyh, böyle bir devlete karşı yürütülecek hareket de esas olarak, meşrû bir devlete karşı açılacak bir harp değil, bir eşkıya tenkîlinden ibâret olacaktır. İşete bu noktada, şâibeli

mâzisi, hiç de temiz olduğu söylenemeyecek olan sicili, İsrail'e karşı aşırı derecelere varan, müfrit kere müfrit, nefret dolu ve kışkırtıcı politik demarşları ve bütün bunları, ağır, oturaklı bir devlet adamı, bir ülke lideri gibi değil de, askerinin başına "frenk şapkası" giydirmeyi, boğazına kravat taktırmayı içine sindirdiği hâlde, kravatsızlığı anlamsız ve kaba bir şekilde dışa vurulmuş kaba bir Batı-karşıtlığı sembolü hâline getiren, dağınık yakası paçası, karmakarışık saç sakalı ve diplomatik olmayan hitâbetiyle, üniversite işgal etmiş bir militan öğrenci duruşu ve tavrıyla manfeste eden devlet başkanı ile, İran, Amerika lehinde kamuoyu oluşturulmasına ciddî şekilde katkıda bulunmakta, Amerika'nın elinin güçlenmesine, işinin kolaylaştırılmasına belirli bir ölçüde yardımcı olmaktadır.

Amerika'nın yürüttüğü psikolojik harekette önemli bir safha da, muhtelif vesîlelerle, Batı-Doğu psikolojik gerginliği yaratmak veya var olan gerginlikleri daha da genişletip derinleştirerek kullanmak sûretiyle, topyekûn Batı için müşterek bir düşman tanımlamasına gitmek sûretiyle kendisine ittifaklar aramak şeklinde tezâhür etmekte olup, mâlûm karikatür krizi, Batı âlemini tamâmiyle olmasa da önemlice bir kısmını, Doğu karşısında birliğe yönelmiş ve bu da yine Amerika'nın lehine bir sonuç vermiştir. Bu konuda Amerika'nın lehine sonuç veren ve vermeye devam edecek olan bir başka şey de, Müslümanların kîtâle teşne, kriminal insanlar olduğuna dâir peşin hükmü kuvvetlendirecek olan Ermeni Soykırımı sahtekârlığıdır.

Vaziyet her bakımdan mühim, çünkü dünya git-gide "zorbanın dünyası" oluyor; bu mühim vaziyette biz de yine aynı derecede mühim suâlimizi soralım: Bütün bu hemgâmenin tam da orta yerinde bulunan Türkiye ne yapıyor ve ne yapabilir?

